

අත්දැකීම් ඇසුරු කරගෙන සිත තුළ උපන් හැගීම් කවියකට නැගීම කාව්‍ය නිර්මාණකරණය යි. ලොව නම රැන්දූ බොහෝ කවියන් තමන්ගේ කවිකම ඇරඹුවේ පාසලේ පන්ති කාමරයෙනි. මේ පාඩම සිසුන් තුළ කාව්‍ය නිර්මාණය කිරීමේ නිපුණතාව වර්ධනය කිරීමේ අරමුණින් සැකසුණකි.

‘ළමා වියේ දී අප දකින ලොව පරිණත වියේ දී අප දකින ලොවට වඩා බොහෝ වෙනස් ය. හිරු මහත් කිරණින් බබළන්නේ ද තණ පිටි අතිමහත් හරිත වර්ණ ඇඟලුම් ලා ගන්නේ ද නිල් අඹර නිලෝදකය සේ නිල් වන්නේ ද සෑම සියලු ජීවියකු ම ඉතා ආශ්චර්යජනක ජීවියකු ලෙස පෙනෙන්නේ ද අපගේ ළමා වියේ දී මිස අන් කවර කලක ද?’

රන් රෝස - ආරියවංශ රණවිර

ගස
වී
පොහොය
සිල් ගත්

වතුසුදු
පිරිසුදු
නැතුදු
බඳු

කුමාරතුංග මුනිදාස

රැන රැන් ඉගිල්ලිලා

කොයිබ ද

යන්නේ

රංචු රංචු සමනලයිනි

මේ කොයි

යන්නේ

රැන් රැන් ඉගිල්ලිලා

අප මේ

යන්නේ

සමනල ගිර මුනි සිරිපා

වදින්නට

යන්නේ

ඩබ්ලිව්.ඒ. අබේසිංහ

“ඉතා අගනා නිර්මාණයන් ලොවට දුන් කවීන් සිය කවි ලිව්වේ කෙසේ ද? ඔවුන් ලොව ඉදිරියේ තැබුවේ තමා පළමු වරට ලියූ කවු සටහන් ද? ඔවුන් වචනයක් කපා ඒ වෙනුවට තව වචනයක් යෙදූ සැටි ද ඒත් නරක යැයි සිතූණාත් තවත් එකක් එතැනට යොදා බැලූ සැටි ද තම ප්‍රයත්නය අසාර්ථක යැයි සිතූ නොයෙක් විට මුළු කවිය ම හමස් පෙට්ටියට දැමූ සැටි ද සාහිත්‍ය ඉතිහාසයෙහි හෙළි වී තිබේ.”

මහාචාර්ය එදිරිවිර සරච්චන්ද්‍ර

(1) වලාකුළේ රන් පාටට විදුලි
ආකාශේ හඬ තළමින් අකුණු
බිංදු බිංදු මහ පොළොවට වතුර
හෝ ගාමින් අපේ ගමට වැස්සක්

කොටනවා
හඬනවා
වැටෙනවා
එනවා

ඩබ්ලිවු. ඒ. අබේසිංහ

(2) වහිනවා වහිනවා වහිනවා
ගල් ගහන්නා වගේ වතුර කැට
කළු වලා කැලඹෙමින් මුදුන් වී
අකුණු ගෙඩි ගිගුම් දී විදුලි ඉරි

වහිනවා
වැටෙනවා
නැගෙනවා
දුවනවා

පී.බී. අල්විස් පෙරේරා

(3) පොළොවට වැටෙන හැම වැහි බිඳවක ම
ගැබ් වුණ සිසිල එයි ඊ තල පරිදි
ලා අතු රිකිලි, රුක්ගොමු, ලිය මඩුලු
දැඩි වේදනාවෙන් මිරිකී හඬනු

පහේ
මෙහේ
ඉහේ
ඇහේ

එච්. එම්. කුඩලිගම

(4) විවිරි විරි විවිරි විරි උදේ සිට
පොදු නොකැඩී තෙත බරි ව හිරිකිතෙන්
පාර තොට ගහ කොළ ද වසා ගෙන හැම
වහින වැහි වහින වැහි නොපායන මුළු

ඇද හැලෙන
කිලිපොළන
අතින
දවස

ගුණදාස අමරසේකර

5) සඳ මඬල වසා ගෙන කළු වලාකුළු
මුළු ලොව ම ගනඳුරින් පටලවා ගනු

මම මගේ කුටිය තුළ ගත අඳුර මැද
අතරමං වී හුනිමි සිහින සිතිවිලි

ඇදිණ
ලැබිණ

වැතිර
අතර

සැඩ සුළං වැල් හමා
අකුණු විදුලිය කොටා
මහා වැහි වලාවක් හදිසියෙන් ඇද හැළිණ

මහගම සේකර

‘හොඳින් අහන් ඉන්න. එක රළ පේළියක් නැග ගෙන ඇවිත් බැහැල ගියාට පස්සෙ ඊ ළඟ රළ පේළිය නැගෙන්න පටන් ගන්න කල් කෙටි විරාමයක් තියෙනවා. ඒ විරාමය අපුරු නිශ්ශබ්දතාවක්. අපේ මිතුරෙක් අපුරු යෝජනාවක් කෙළේ ය. අපි සවන් දී සිටියෙමු. සැබැවින් ම වචන ඉතා ම අඩු කවියක මෙන් දුර්ලභ නිශ්ශබ්දතාවෙන් පිරි මුහුදේත් විරාමය මධුර විය.

අපි වෙරළේ හිඳ සිටියෙමු. සිහිල් වැල්ලෙන් සැදි දිගු පුලිනතලය ඇසින් දැකියැකි දුර ද ඉක්මවා පැතිර තිබිණ. අප හිඳ සිටියා ම නො වේ. වැල්ලෙන් ම තැනු කොට්ට උඩ හිස තබාගෙන වැතිර සිටියෙමු. දැන දෙපය මෙන් ම සිත ද නිදහස් විය. දුරකථන රැහැනින් හෝ අප බැඳ ලන්නට කවරකුට වත් නො හැකි වග දැන සිටීම අපට සතුටක් විය.

නිහඬතාවට ද ගොඩබිම නම් වූ කරබා ගෙන සිටින නිශ්චලතාවට ද එරෙහිව මුහුද කැරලි ගසන්නට අර අඳිමින් සිටියි. මුහුදේ අගක් මුලක් සොයන්නට නො වෙහෙසී මුහුද විඳින්නට අපට ඇරයුමක් ලැබී තිබිණ.

ලස්සන ම අහස හා මතක සිතිවිලි, රත්න ශ්‍රී විජේසිංහ

“සමහර දාට මම රැට කාලා මිදුලට ගිහිල්ලා උඩ බලා ගෙන ඉන්නවා. නොයෙක් එළි පෙනෙන්න පුළුවනි. ආකාසේ වලාකුළු දිහා බලා ඉන්න කොට ආකාසේ තාරකා පිරිලා තියෙන රැක නොයෙක් වමන්කාර හැඟීම් මතු වෙනවා. කුණාටුවක් වගේ වලාකුළු එහාට මෙහාට පා වෙන කොට සිතට නොයෙක් කැලඹිලි හැඟීම් ඇති වෙනවා. මේ හැඟීම් කැලඹිලි ආශ්‍රයෙන් අමුතු අදහස් වස්තු බිජ සිතේ පහළ වෙනවා.”

නිර්මාණ පසුබිම, ඒ.වී. සුරවීර

“කළු ගැහි තරගයට ඉහළ ගිය
සිමෙන්ති බිත්ති මිසක
ඇසට නිලට
අහසක් ගහක් කොළක්
අවටක් නැත
නිව්යෝර්ක් නම් පුරවර
සියක් මහල් එක් ටැම් ගෙය මුදුනේ
දොර පනෙල් වසා සිර කළ කාමරයක
ඇඳක් - පුටුවක් - මේසයක්
මම”

බෝඩිම, මහගම සේකර

උඹේ මුද්ද අත් ඔරලෝසුව පැන
ඇයි රත්තරන් පුතුවේ එව්වේ මොට ද
මතක් වෙන්නව ද නැති නම් විකුණගෙන
හාල් තුනපහේ අරගෙන කන්නට ද

ආචර්ජනා, ගුණදාස අමරසේකර

“මේ කවි පෙළ ලිවීමේ දී මගේ අරමුණ වුණේ කිසියම් මහලු කාන්තාවක් මිය යෑමත්, ඒ මිය යාම නිසා මා තුළ ඇති වූ අදහසක්, හැඟීමක් ඉදිරිපත් කිරීමයි. මෙය රචනා කිරීමට යම් අත්දැකීමක් තියෙන්නට ඕනෑ. මා කුඩා කාලයේ දී මා හිතන්නේ වයස අවුරුදු අට, නවය විතර කාලයේ දී ලැබූ අත්දැකීමක් පදනම් කර ගෙනයි මෙය ලියුවේ.”

නිර්මාණ පසුබිම - ඒ. ඩී. සුරවිර

පිරුවානා පොත් වහන්සේ
කනප්පුවේ පෙරළි ඇත
මිදුල පුරා වියළිණ කොළ
ඒ මේ අත විසිර තිබේ
මිදුලෙ පහන් පැලේ නිතර
සැලුණු දැල්ල නිව් ගොස් ය
ඉඳහිට ගේ පිළිකන්නේ
බල්ලකු උඩු බුරනු ඇසේ

විමල් දිසානායක

මැනලා වී දෙකක් නොලැබී
දරුවොත් එක්ක මම වැටිලා
අම්මා ඇවිල්ලා හීනෙන්
ඇහුවා මගෙ පුතේ කිරි ඕනෑ ද

මල්ලකට
ඉන්න කොට
දොරකඩට
උඹට

නිවා තාරකා පියවා ගෙන
නිදා ඉන්න නගරේ කළුවර
පිපී මලක් වී ගේ ලග පුදු
මෙසේ ඇයි නගනු අම්මේ

දෑස
රැක
රෝස
මදහාස?

කටපුරා පුතේ කියනා හඬ
දරුවනේ උදේ වෙනකල්
මට මගේ කඳුළු සීතල
ඔබ එපා මවුනි ඇහැ

අන්න!
නාඬන්න
විඳගන්න
පියදාලන්න

නන්නාඳුනන මෙනුවර තනි වුණ
ඉන්නේ කවුද රැකවරණෙට
චන්දෝ බිලින්නේදෝ නාඬා
යම්දෝ හෙට උදේ අපි ආපසු

අපට
බැල්මකට
නැලවෙන්න
ගමට

වස්සානේ, රත්න ශ්‍රී විජේසිංහ

1. කාව්‍ය නිර්මාණකරුවා සතු විය යුතු මූලික ලක්ෂණ තුන කුමක් ද?
2. අභිනවගුප්ත 'ප්‍රතිභාව' හඳුන්වා ඇත්තේ කෙසේ ද?
3. කුමාරතුංග මුනිදාස කවියා වතුසුදු ගස සිල් ගත් සෙයින් දැක්වීමට හේතුව කුමක් ද?
4. වැස්ස ගැන ලියා ඇති කාව්‍ය නිර්මාණ රසවත් වීමට හේතු වී ඇති කාව්‍යෝපක්‍රම මොනවා ද?

1. ප්‍රතිභාව, ව්‍යුත්පත්තිය හා සතතාභ්‍යාසය යි.
2. අපූර්ව වස්තු නිර්මාණය කිරීමේ දක්ෂතාව ලෙස ය.
3. සුදු මල් වලින් පිරුණු වතුසුදු ගස සිල් රොද්දක් මෙන් පෙනෙන නිසා.
4. ඵලිසමය, අනුප්‍රාස ය, උපමාවාචි යෙදුම් භාවිතය මෙන්ම සරල බස් වහර.

ප්‍රායෝගික අභ්‍යාස

1. හිරු උදාව, කුරුලු ලොව, ගඟ ගලයි යන තේමා අතරින් එකක් ඔස්සේ කවි දෙකක් නිර්මාණය කරන්න.
2. ඇත සයුර දෙස බලා ඉන්නා ඔබ තුළ ඇති වන හැඟීම් කවියකට නගන්න.
3. ඊළඟ පිටුවේ දැක්වෙන සේයාරුව දෙස බැලීමේ දී ඔබ සිතට නැගෙන සිතිවිලි ඇසුරෙන් කවියක් නිර්මාණය කරන්න.

මතකයට

බසේ කිලිටිකම නැණ සිලිලෙන්	දොවනා
රැසේ සියල්ලන් හට නව පණ	පොවනා
දෙසේ අමුතු මිහිරක් සතුටක්	වවනා
කෙසේ කිය හැකි ද කිව්දුගෙ අගය	වනා

කමතේ කෙතේ හේතේ තනියට	ඉන්නේ
තුසිතේ ඇතේ යන සොම්නස ගෙන	දෙන්නේ
දෙනෙතේ සිතේ අමුතු මැ දේ	අන්දන්නේ
විපතේ සෙතේ සම කවියා බව	දන්නේ

දිනිදාගේ රුවන් රස් කෙඳි	විහිදීම
තරිදා කරන සොම් කැලුමන්	පැතිරීම
බිලිදා තුළැති කෙළි සිනහා ඉඟි	පෑම
කවියා නිසා රසවත් වෙයි හැම	දාම

ආර්. සරණසේකර

